

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Seuerino abbate Agaunensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

VITA S. SEVERINI ABBATIS AGAUNENSIS,
PER FAVSTVM PRESBYTERVM CONSCRIPTA,

*sed quòd in plerisque videretur esse verbosior, per F. Laurentium
Surium redacta in compendium.*

Eatus Seuerinus, religiosus Dei cultor, parentes habuit ge- FEBRYA. II.
neris nobilitate conspicuos, qui cum à prima ætate in lite-
ris & pietate instituendum curarunt. Tandem eousque in
scientia & vitæ integritate progressus est, vt dignus existi-
matus sit, qui insigni Agaunensium monasterio, vbi fortis-
simus Christi martyr Mauritius quiescit, Abbas præficere-
tur. Virtutum enim eius bonus odor iam longè lateque se
diffuderat, & cunctis eum celebrem reddiderat atq; vene-
rabilem. Carnis vel generis splendorem longè superabat
mentis generositate & virtutum gloria. Feruebat nanque
in illo Dei amor, animi inuicta cernebatur patientia, edo-
mandæ carnis ingens studium, & multa cibi potusque parsimonia. Insistebat acriter &
strenuè sanctis precibus, sciens scriptum esse: Petite, & accipietis. Magna illi aderat ani- Iohan. 16.
mi compunctio, qua fiebat, vt esset semper ad cælestia suspensus, vberimque lachry-
mans, vota sua Domino ardentè offerret, cum Apostolo cupiens dissolui, & ruptis cor- Philipp. 1.
poris vinculis, ad illam beatam patriam proficisci, & esse præfens ad Dominum, id enim
multò melius. Sed inter hæc omnibus se præbebat affabilem, qui consilij aut solatij ca-
ptandi causa ad ipsum accessissent: infirmis quoque fratribus adhibebat paternæ ad-
hortationis fomenta: ita quidem sibi & Deo intentus, vt tamen aliorum salutem nulla
ratione negligeret.

Ea tempestate Clodoueus rex Francorum in acrem febrem incidit, quæ multo tem-
pore eum vehementer afflixit. Vt autem ad eum perlatus est rumor sanctitatis beati Se-
uerini, hortantibus eum amicis, misit homines, qui virum Dei cum omni humilitate
obsecrarent, vt ad ipsum accedere, & suis precibus sanitatem à Domino ipsi impetra- Clodoueus
rex eum ad
se euocat.
re dignaretur, quandoquidem medicorum opera omnis frustra in ipsum collata, nihil
diuturno morbo remedij attulisset. Fuit hoc ita diuinitus procuratum, vt vir sanctus ea
occasione ad regem profectioe suscepta, illis in locis permultorum salutis & vtilitati
proficeret. Nec ea res molesta fuit regis medicis: immò verò Tranquillinus, illustris vir
& in arte medica benè versatus, regem admonuit, vt virum sanctissimum ad se accer-
ret: simul exponens regi virtutes beati viri, quàm multi ab eo curarentur varijs oppressi
morbis, & à demonijs vexati. Ità factum est, vt quemadmodum diximus, rex ablegaret
suos ad virum Dei, qui celeriter curarent illum adesse Parisijs, vbi rex tum morabatur.
Et illi quidem, quos miserat rex, diligenter in eam curam incubuerunt, vt regis iussu ex-
querentur: & cum ad Agaunense monasterium peruenissent, Abbatis appellandi co-
piam sibi fieri poposcerunt. Ille verò accessit ad eos, salutatusque est ab eis admodum
reuerenter, & his verbis compellatus: Dominus noster, tuæ æternæ prosperitatis deuo-
tus amator, Clodoueus rex te multum saluere iussit, precaturque, vti nè graueris ipsum
inuisere. Nam valdè difficili conflictatur ægritudine, & spe bona nititur, fore vt tuis san-
ctis precibus à Domino obtineat pristinam virium incolumitatem. Medici enim nihil
sua arte & industria efficere potuerunt.

His auditis, vir sanctus, vt erat pijs simus, mox respondit, se regis precibus minimè de-
fururum. Id verò tanto propensius fecit, quòd iam antè visione & reuelatione angelica Reuelatio
ne discit
alibi se mor-
riturum.
cognouerat se aliò migraturum, alibi que & vitæ finem, & corporis sepulcrum habitu-
rum. Postea rem ad fratres omnes cœnobij refert, cum multa cordis pietate, compun-
ctione & beneuolentia, multis que cum lachrymis ita eos alloquens: Ego quidem, fra-
tres mei dilectissimi, iam discessurus, valdè me commendo orationibus vestris: petoq;
& obsecro, vt sicut hæc tenens, ita deinceps quoque fides integra, spes inconcussa, & fer-
uens charitas perseuerent apud vos. Confidite, quæso, in Domino, & agite viriliter, &
confortetur cor vestrum in gratia Dei, quæ est in Christo Iesu Domino nostro. Quòd
ad me quidè attinet, notum vobis facio fratres mei, quòd in hac mortali carne me post-

Frates mul-
tùm dolent
eius abitu.

hàc visuri non estis. Mihi enim diuinitus patefactum est, in castro Nantoniensi me non multò post ex hac vita decessurum. Hęc cum ille dixisset, magnus omnium repente luctus & fletus ortus est, aiuntque ad illum: Abba pater, nè derelinquas nos, neque deferas gregem tibi à Christo Domino commendatum, quem hucusque paterno affectu benignè & amanter fouisti. Dolebant certè vehementer tantum patrem sibi auferri, maximè quòd audiissent non se illum amplius conspecturos in hac vita. Ille verò sic eos lachrymantes mœrentesque considerans, Nolite, inquit, fratres mei, nolite hac de causa contristari. Oportet enim nos diuinæ parère voluntati. Deindè iubet itineri necessaria præparari, eosque blandè consolatus, impertita quoque benedictione, profectus est.

Eulalium
episcopum
surdum, mu-
tum lectoq;
decumben-
tem sanat.

Peruenit autem in ipso itinere ad oppidum Niuernense, ibique orandi causa templum ingressus est: cumque à custodibus esset seiscitatus, vbi episcopus esset, illique respondissent, eum iam diù grauitè decumbere, loquendi quoque & audiendi beneficio priuatum, toto anno è lecto surgere non potuisse, & neque sacrificasse interim, neque populo benè precatum esse: vir sanctus misericordia permotus, ad Eulalium pòtissimum lecto inherentem festinus accedit, visoque illo se prosternit, diuque Dominum feruenter orans, è terra surgit, dicitque surdo & muto episcopo: Loquere, oro, mecum sacerdos Domini. Tum ille: Sit, inquit, nomen Domini benedictum in secula, qui per te me miseratus est. Et S. Seuerinus porrigens ei manum, Surge, ait, serue Dei in nomine Domini nostri Iesu Christi, qui te propterea castigauit, vt saluum faceret: idèò flagellauit, vt coronaret. Hodie mecum in altari sacrificabis, & pro more populo benedictionem largieris. Sub his verbis totus sanus surrexit Eulalius, laudes gratèque agens Deo, qui per seruum suum Seuerinum ab ipso mortis limine ad vitam & sanitatem ipsum reuocasset: eademque die Missam celebrauit, & populo benedixit. Multi sanè viso tanto miraculo obstupescèbant, agebantque gratias Deo pro restituto sibi pastore. Et illo quidem die mansit apud eum B. Seuerinus, diuinis cum illo laudibus vacans: postridè verò illi valefaciens, cœptum prosequèbatur iter, tandemque Lutetiam perueniens, in ipsa vrbis porta leprosum conspicit, valdè miserum & omni consolatione destitutum. Eum

Leprosum
curat.

igitur ad se vocat, osculatusque, per amanter, dicit illi: Quid tibi vis prestari fili mi? simulque sputo eum liniens, & Dominum inuocans, lepram omnem prorsus ab illo expulit. Ibi tum erumpunt omnes in laudem Dei, qui per seruum suum talia efficeret. At vir sanctus humanos vitans fauores, properè indè abiit templum versus, ibique se dans orationi, à Deo opem postulauit: indè ad regis aulam se confert, eoque salutato, procumbit in preces, iisque absolutis, casulam, qua indutus erat, super regem ponit, & cõfessim febre profligata, rex surrexit incolumis, gratias agens Deo, & flexis genibus eius seruum Seuerinum venerans, cuius precibus salutem repente esset consecutus.

Clodoueu
regè à febre
liberat.

Mansit autem aliquandiu apud eum beatus Seuerinus, multosque tum aulicos, tum ciues Parisienses, depulsis morbis & malis, quibus premebantur, fusa ad Deum prece, saluti reformauit. Letabantur cœci, post longas tenebras cœli lumè adspicientes, surdi se audire gratulabantur, claudi ingrediebantur alacres, muti tacentia diu ora in creatoris laxabant laudes, dæmoniaci à teterrimorum spirituum vexatione se gaudebant absolutos. Eiusmodi verò mirificis operibus vir Dei creuit apud omnes præclara sui estimatione, & laudabatur Christus in fideli seruo suo. Rex quoque Clodoueus potestatem ei fecit, quãtam vellet pecuniam accipiendi ex thesauris ipsius, & pauperibus largiendi. Tum præterea è carceribus abeundi copiam fecit omnibus, quos vir Dei censuisset dimittendos: quorum sanè ingens fuit numerus. Attulit ea res multis incredibilem iucunditatem, quia iam nihil expectarant aliud, nisi vt diuersis affecti supplicij interimerentur.

Abit ad Cas-
trum Nan-
toniense.

At verò vbi sensit homo Dei aduentare tempus, quo cum morte vita esset commutanda, immò verò à morte corporis huius, & ab hoc exilio migrandum ad veram vitam & ad patriam charitatè æternæ, regi & Parisiensibus valedicens, ad Castrum Nantoniense properauit, vbi oratorium erat ex lignis constructum, in quo presbyteri duo Paschasius & Vrsicinus Deo ministrabant, de quibus illi Dominus significarat, quòd illorum opera esset mandandus sepultura. Ad illos igitur accessit, & comiter eos alloquens, indicauit se propterea eò aduenisse, vt illic vita fundus, ab illis sepeliretur. Deindè etiam commendauit illis Faustum presbyterum, fidelem vt ipse eum vocat, necessitatis suæ mini-

ministrum, qui triginta annis assiduus in eius ministerio fuisset: itemque Vitalem monachum, discipulum suum. Porro presbyteri illi Paschasius & Vrsicinus honorifice virum sanctum exceperunt, qui iam ad imminens huius vitæ supremum diem sese cum multis lachrymis assiduisque precibus religiosè preparabat, ut posset venienti iudici letus & expeditus occurrere. Postremò ubi ventum est ad vndecimum mensis Februarii diem, felicem spiritum in manus sui efflauit creatoris. Ut autem testati sunt, qui morienti aderant, totus ille locus, in quo decubuit, multo lumine circumdatus fuit ea hora, qua decessit. Postquam autem obdormiuit, Paschasius & Vrsicinus corpus exanime, ita ut moris erat, abluerunt, indutumque vestibus summo cum honore in supradicto oratorio terra condiderunt: ubi hodieque ad eius sepulcrum multa preclara fiunt miracula, glorificante Christo seruum suum. Postea, ubi defuncto Clodoueo, filius eius Childebertus regnum obtinuit, recordatus ille virutum beatissimi Severini, & quemadmodum patrem Clodoueam à molestissima febre repente liberasset, omninò rationi consentaneum putauit, ut super eius monumentum aedes augustior & sublimior fabricaretur. Idque eo iubente curatum & effectum est, templumque iam constructum idem rex etiam regijs muneribus auxit, cupiens apud Deum sancti viri precibus adiuuari & eius patrocinia promereri.

Moritur
vir sanctus.

Miracula
ad sepul-
crum eius.

SANCTI PATRIS NOSTRI IOHANNIS CHRYSOSTOMI ARCHIEPISCOPI CONSTANTINOPOLITANI, ENCOMIUM SANCTI MELETII ARCHIEPISCOPI ANTIOCHENI, & DE STUDIO EORUM, QUI CONUENERANT. CITATUR HOC ENCOMIUM À SEPTIMA SYNODO,

Actione 4. Extat autem in Metaphraste.

Et venerandum & sacrum hunc gregem oculos ubique circumferens, & vniuersam ciuitatē adspiciens hinc presentem, nescio quem prius beatum pronunciem: sanctum ne Meletium, quod vel post mortem tanto honore fruitur: an vestram charitatem, quod tantam in vestros Pastores benevolentiam etiam post decessum ostēditis. Beatus enim ille, quod tantum amorem vobis omnibus potuerit immittere: Beati vos quoque, quod cum charitatis depositum acceperitis, eam ei, qui deposuit, integram hucusque perpetuò conseruaueritis. Quintus enim annus iam preterijt, ex quo ille migravit ad Iesum, quē desiderabat: & perindē ac si

FEBRVA. II.
Exemplar
Aloyij ex-
culum ha-
bet 14. sed
puto men-
dum esse.

heri & nudius tertius eum vidissetis, tam feruēti amore ad eum hodiē accessistis. Propterea beatus ille est hodiē iudicandus, quod tales genuerit filios. Beati autem estis vos quoque iudicandi, quod vobis obtigerit, ut talem patrem haberetis. Egregia est radix & admirabilis: sed fructus quoque, nō sunt indigni hac radice. Etenim quomodo radix quepiam admirabilis, quæ late in sinu terræ, ipsa quidem non apparet: per fructus autem ostendit vires suæ virtutis: ita etiam beatus Meletius in hac capsula cōditus, ipse quidem non cernitur à nobis oculis corporis: per vos verò, qui estis fructus, ostendit vires suæ gratiæ. Et nos quidem silēamus. Sufficit enim dies festus & feruor vestri studij, ad tuba clarior proclandandum sancti Meletij in vos amorem tanquam in filios. Sic enim vestras mentes accendit ad sui amorem, ut vel ad solum nomen incalescatis, & excitemini ad ipsam appellationem.

Propterea ego quoque nunc non temerè, sed studio & dedita opera, id in meis verbis annexo assiduè, & perindē ac quispiam, qui coronam texti auream, margaritas deinde inserens, gemmarum frequentia preclarius efficit diadema: ita ego quoque beato eius capiti coronam texens encomiorum, veluti margaritarum quarundam frequentiam, orationi ad textu continuationem eius appellationis: sperans fore, ut sic eam iucundior reddam & splendidior. Solent enim amantes eorum, quos amant, vel nuda complecti nomina, & incalescere ad ipsas appellationes. Quod vobis quoque in hoc beato vsuuenit. Nam cum eam à principio in ciuitatem ingressum exceperitis, vnusquisque, filium suum appellabat ab illius appellatione: per appellationem existimans vnusquisque, in domum

Meletij no-
men quam
gratū An-
tiochenis.